

"66's bestyrelse 1916. Symbolsk har Carl Becker lagt sin hånd på Jobs. Jørgensens skulder. De to havde et meget tæt samarbejde gennem 40 år.

Carl Becker deltog i forskellige internationale døvekongresser, men han følte at holdningerne til døveundervisningen i de forskellige lande var for forskellig, og at der var langt større enighed mellem de nordiske døve.

Derfor arrangerede han i 1907 den 1. nordiske Døvstummekongres. Han førte kongressen frem til en meget stor succes, men den sled hårdt på hans kræfter. Han blev alvorligt syg under kongressen, men takket være hans hustru, Margrethe Becker, kom han sig snart og genoptog sit arbejde.

Ideerne var mange, f.eks. børnehave i Brohusgade, Døvstummerådet, Centraludvalg til Gavn for Døvstumme, og sammenslutning af døveforeninger til Dansk Døvstummeforbund.

D. 21. juli 1942 døde Carl Becker. Mange døve og hørende fulgte ham på hans sidste færd fra De Døves Kirke, forbi Brohusgade 17 og til graven på Assistens Kirkegård.

Historien om Carl Becker er historien om et menneske, som med stor energi og optimisme udnyttede de muligheder, som livet gav ham. Han opfattede det som sin livsopgave at kæmpe for døves ret til at vokse op og leve ligeværdigt med de hørende.

Som formand for "Døveforeningen af 1866" kæmpede han for at der blev lyttet til de døve, og han fik indflydelse på mange sager i de 32 år han var formand.

Carl Becker var kendt af døve i hele Danmark, dengang han levede, og der lever stadig døve, som kan huske ham. Men de bliver færre og færre. Derfor forsvinder også andre døves navne ud af erindringen, hvis der ikke er nogen der skriver erindringerne ned.

At kende historien om en person som Carl Becker, er at kende noget til sine historiske og kulturelle rødder som døv. Historien om ham er en optimistisk historie om en døv der måske nok så de begrænsninger døve var utsat for, men ikke accepterede dem! Hans og andre af datidens holdninger og deres kamp for at forbedre vilkårene for døve dengang kan stadig lære os noget idag.

"Smaablade for døvstumme" var de døves blad, og det var i dette blad, at de døve kunne læse og skrive om, hvad der skete med døve i Danmark og i deres døveforening.

Smaablade for Døvstumme har leveret materiale til min historie om Carl Becker.

Af Tina Bruun Larsen

Uddrag af foredrag holdt i Døvehistorisk Selskab d. 10. juni 1999.

jwr 25102007

Carl Becker

(1871-1942)

En af de "store" døve
Viceformand i Døveforeningen af 1866
1910-1942

Carl Becker ved konfirmationen 1888. (72a)

Carl Peter Rickard Becker blev født d. 9. februar 1871. Han boede i Fredericiagade nr. 44, indtil han startede i skole. Familien bestod af Carls far, Carl Anton Becker, som var vognmand, hans mor, Karen Marie Becker og hans storesøster. Carl var formentlig døv fra fødslen. Han var en livlig dreng, som gik meget rundt for sig selv indtil skolealderen. Carl kedede sig en del. Han var ligesom andre børn nysgerrig, og derfor kom han ind imellem også steder, hvor små drenge ikke måtte være. F.eks fortælles det, at betjenten der gik i området hvor Carl boede, flere gange måtte følge Carl hjem til moderen og bede hende om at passe bedre på sin søn.

17. februar 1880 startede Carl i skolen. Han kom på Det kgl. Døvstummeinstitut på Kastelsvej, hvor børnene blev undervist efter tegnskriftmetoden, dvs. at man brugte tegn, håndalfabet og skrift i undervisningen. Carl fik nr. 72.

I Smaablade har Carl levende beskrevet sin skoletid, som han mindedes med glæde. En af hans lærere, Joh. Holck, beskriver ham som meget opvakt, flittig og opmærksom, og også hans opførsel er god.

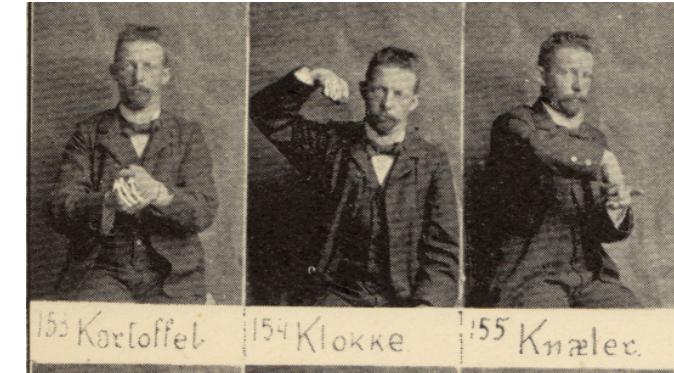
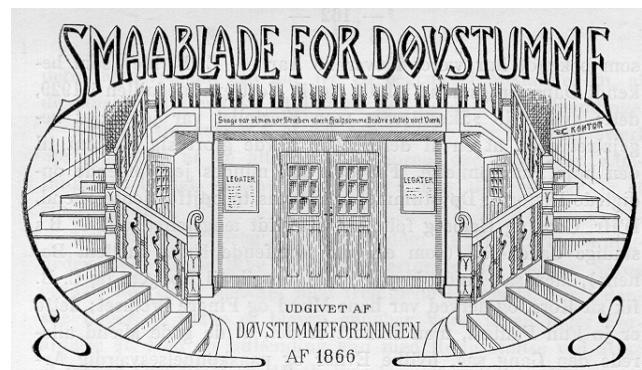

En aften i De Døvstummes Læseforening.

Efter skoletiden blev Carl uddannet som porcelænsmaler, men blev senere ansat som maler under Københavns magistrat. Samtidig fik Carl stadig undervisning af en af lærerne, Fritz Bech. Han kunne se, at Carl havde gode muligheder for at lære mere, og derfor begyndte han at undervise ham på søndage og hverdagsaftener.

Fritz Bech var en mand, der hele sit liv var meget optaget af arbejdet med og for døve, og han blev en vigtig person i Carl Beckers liv.

Fritz Bech grundlagde Smaablade for Døvstumme (1891), og han fandt en lille historie. Carl Becker havde skrevet kort efter sin konfirmation velegnet til bladet. Dette skulle blive

De døvstummes Haandalfabet og 280 af de almindeligste Tegn, 1907, skrevet af Johs. Jørgensen, tegnet af Carl Becker.

begyndelsen til mange historier, og efterhånden lod Carl Becker døve få en mere aktiv rolle i sine historier. Carl Becker havde faktisk lyst til at blive forfatter, opgav det dog, men skrev fortsat til Smaablade.

I løbet af de næste år blev Carl Becker mere og mere klar over at han ville kæmpe for, at døve skulle blive dygtigere og mere ligeværdige med de hørende. Han begyndte at rejse rundt i landet, hvor han besøgte døve og afdelinger af døveforeningen. I 1898 kom han for første gang ind som repræsentant i "Døveforeningen af 1866"s bestyrelse.

Carl Becker havde oplevet, at mange fagforeninger oprettede læseforeninger, og han havde også selv været medlem af en. Det gav ham idéen til den 5. februar 1899 at stiftte De Døvstummes Læseforening.

Læseforeningens formål var på forskellig måde at arbejde for oplysningens fremme blandt de døve medlemmer. Dette skulle ske ved at give medlemmerne en god og sund læsning, at sørge for almindelige foredrag og oplæsninger og at foranstalte besøg i kunst- og videnskabelige museer. Carl Becker lagde stor vægt på, at der i Læseforeningens bestyrelse udelukkende sad døve.